

jamme har i de senere Aar været Tilfældet med Kvartprocentstakten. Dette er mindre vigtigt, men af større Betydning er det, at den vigtigste Indtægtspost, Udførselstolden af Sukker, Kom og Mallas, som udgør næsten Halvdelen af samtlige Kommunen tillagte Indtægter, er en i høj Grad fluktuerende Afgift, hvilket vilde være lidet heldigt paa et saa lille Budget; af den høje Bilag Nr. 2 medfølgende Fortegnelse vil det ses, at Afgiftens Minimum i de sidste 24 Aar har været \$ 13,042,08 dens Maximum \$ 60,817,78. Det er sandt nok, at Gennemsnit af Afgiften selv efter de sidste Aars lave Priser er \$ 28,000; men det har kun naaet dette Beløb, fordi Høstene have været ekseptionelt store. Det er imidlertid at frygte, at de gode Aar, som Den har haft siden 1878 ville afløses af mindre gode, og det kan næppe haabes, at der vil blive væsentlig højere Sukkerpriser; den i afgivte Sommer stedfunde Stigen er igen afløst af Priskald. Og med lave Priser i et uheldigt Aar vil Afgiften langt fra indbringe det anslaaede Beløb.

Selv om det foreliggende Lovforslag emanerede som Lov med saadanne Ændringer, at der netop var Balance imellem Kommunens Indtægter og Udgifter, kan det allsaa ventes, at der meget snart vilde opstaa Spørgsmaal om, hvorledes et Understud vilde være at dække, og den eneste Maade, hvorpaa det kan ske, vilde formentlig være Paalæg af nye Skatter. Men efter hvad ovenfor er bemærket, mistvivler Raadet om, at det lader sig gøre at rejse noget betydeligt Beløb, og forudser, at det vil være umuligt for Den ved egne Kræfter at holde de kommunale Institutioner i Gang, saa at Moderlandets Regering for at undgaa store Kalamiteter, vil anse det fornødent at yde Den Hjælp paa lignende Maade som nu, om end i mindre Udstrækning.

Under disse Omstændigheder vil det fortaas, at Kolonialraadet ikke kan udtale sig til Gunst for det foreliggende Lovforslag, og at det tillige anser sig for fritaget for at fremkomme med detaillerede Ændringsforslag. Saa den anden Side skal det gentages, at Raadet anser det i høj Grad ønskeligt for Kommunens og Kolonialraadets egen Skyld, at den nuværende Ordning af Dens finansielle Anliggender afløses af en anden, der bedre vil bestaa med Kommunens og Raadets Følelse af Ansvar for paahvilende Forpligtelser. Den Anskuelse, Raadet nærer om, hvilke Forandringer Kolonialloven bør undergaa for at opnaa den nævnte Følge, er i det foregaaende fremsat i sin Almindelighed, nemlig at Kolonialkassen, foruden at den fritages for sin Gæld til Statskassen og for sin Garantiforpligtelse overfor Aktiehaberne i Fællesskogeriet, endvidere fritages for Udgifterne til Militærvæsenet, hvilke saa vidt vides i alle andre vestindiske Kolonier bæres af Staten, og saadanne andre Udgifter, at den derved bliver i Stand til at afholde de øvrige. Det er en Selvfølge, at saavel Militærvæsenet som de Anliggender, hvortil Kolonialkassen intet bidrager, maa undtages fra de Sager, med Hensyn til hvilke Kolonialraadet kan deltage i den lovgivende Myndighed. Raadet har Betænkelighed ved, at paapege bestemte Udgifter, der efter dets Formenting billigt kunde overtages af Statskassen, efter som Raadet jo væsentlig alene kan appellere til Vedmodigheds- og Billighedsfølelser hos Moderlandets Regering og lovgivende Magt; men man tillader sig at nævne f. Eks. Guvernørens Gage m. m., der saa vidt vides i de engelske Kolonier betales af Staten. Raadet skal dernæst henlede Opmærksomheden paa, at det synes ønskeligt, at Kolonialkassen stilles saaledes, at det kan ventes, at den ikke i den nærmeste Fremtid maa anholde om Bistand fra Statskassen. En Garanti for, at Den ikke beriges paa dennes Bekostning, vil kunne erhverves, hvis den nye Lov kun gives Gyldighed for et begrænset Tidrum (5—10 Aar), da den lovgivende Magt efter Fristens Udløb vil kunne tage under Overvejelse, til hvilke Forandringer Loven trænger, og bestemme, hvorledes et eventuelt Overstud kan anvendes. I denne Forbindelse bør det maaske bemærkes, at det sikkert maa siges om Kolonialraadet, at det aldrig har modsat sig Forslag til Love eller Anordninger, forelagte af Administrationen, hvad enten de stgiede til at indstrænke Udgifter eller paa en eller anden Maade at forandre den bestaaende Lovgivning og at det ej heller, i det mindste i de senere Aar, i Betragtning af Kolonialkassens uheldige Forfatning, nogenstunde har taget Initiativ til nye Udgifter, men som bekendt endog flere Gange forkastet Forslag stillede af Administrationen, fordi paagældende Udgift syntes det ikke uomgængelig fornøden. Det er maaske fremdeles ikke overflødig at tilføje, at en Beslutning af Kolonialraadet om selv den ubetydeligste Udgift ikke har Gyldighed, medmindre den tiltrædes af Guvernøren, Finansministeren eller Kongen.

I Denhold hertil tillader Raadet sig, med 11 Stemmer mod 1, at rette en ærbødig Anmodning til Finansministeren om ikke at søge det forelagte Lovforslag fremmet, men at virke for, at en Lov udgaar, som forandrer Kolonialloven af 1863 i Overensstemmelse med det i det foregaaende udviklede.